

Sygn. akt VII C 411/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2017r.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. Wydział VII Cywilny

Przewodniczący: SSR Sebastian Przymuszała

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2017r. w Poznaniu.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa

Y. L.

przeciwko

Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 33.374,32 zł (trzydzieści trzy tysiące trzysta siedemdziesiąt cztery złote trzydzieści dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.486,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4.817,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/-/ SSR Sebastian Przymuszała

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 28 października 2016 r. powód Y. L. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 33.374,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że należący do niego pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 3 marca 2016 r. uległ wypadkowi komunikacyjnemu, podczas gdy prowadziła go żona powoda K. Y. K.. Zarówno powód jak i jego żona są obywatelami Republiki Korei Południowej. Powód posiadał wykupione u pozwanego ubezpieczenie AC, potwierdzone polisą nr (...), zgodnie z którą powoda obowiązywał wariant serwisowy. Powód podał, że powierzył wykonywanie naprawy uszkodzonego pojazdu wyspecjalizowanemu podmiotowi (...) Handel (...) sp. j, za którą wystawiono fakturę nr (...) na kwotę 33.374,32 zł, którą powód uiścił.

Powód podał, że zgłosił szkodę pozwanemu, który decyzją z dnia 15 kwietnia 2016 r. odmówił wypłaty odszkodowania, powołując się na § 4 ust. 1 pkt 3b OWU AC, zgodnie z którym zakres odpowiedzialności nie obejmuje szkód spowodowanych przez osoby wymienione w pkt 2, jeżeli nie posiadały one wymaganych prawem kraju, na terenie którego doszło do wypadku, uprawnień do kierowania pojazdem. Powód wskazał, że kwestionując rozstrzygnięcie złożył pismami z dnia 16 maja 2016 r. i 5 września 2016 r. odwołania od w/w decyzji. Powód bowiem wyjaśnił, że jego żona w dniu 10 września 2014 r. otrzymała kartę pobytu w Polsce, a w dniu 26 listopada 2015 r. właściwy organ w Republice Korei wydał K. Y. K. międzynarodowe prawo jazdy.

Powód podniósł, że zgodnie z art. 3 umowy między R. Rzeczypospolitą Polską a R. Republiką Korei w sprawie wzajemnego uznawania międzynarodowych i wymiany krajowych praw jazdy z dnia 25 listopada 1998 r. międzynarodowe prawo jazdy wydane przez właściwe organy jednej z umawiających się stron pozostaje ważne na terytorium państwa drugiej umawiającej się strony przez okres jednego roku od daty zamieszkania przez jego posiadacza na terytorium państwa drugiej umawiającej się strony, jednakże nie dłużej niż przewiduje to termin jego ważności. W ocenie powoda wskazany roczny termin nie może biec w niniejszej sprawie od daty zamieszkania żony powoda w Polsce, tj. w dniu 10 września 2014 r., skoro międzynarodowe prawo jazdy uzyskała 14 miesięcy po zamieszkaniu w Polsce, tj. w dniu 26 listopada 2015 r., albowiem prawo jazdy to przestałoby być ważne jeszcze zanim zostało wydane. Zdaniem powoda termin jego ważności upłynął w dniu 26 listopada 2016 r., co oznacza, że w chwili wypadku K. Y. K. posiadała ważne prawo jazdy, a zatem stanowisko pozwanego, kwestionującego w decyzji odmownej jego ważność jest błędne. Tym samym w ocenie powoda nie zaszedł przypadek opisany w OWU, wyłączający odpowiedzialność pozwanego za powstałą szkodę. Tym samym powód wskazał, że żądanie dochodzonej kwoty tytułem odszkodowania za powstałą szkodę jest w pełni uzasadnione. Co do odsetek powód wskazał, że dochodzi ich za okres od dnia 16 kwietnia 2016 r., tj. od dnia wydania decyzji odmownej przez pozwanego do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na pozew pozwany Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że podstawą powództwa jest zdarzenie drogowe z dnia 3 marca 2016 r., w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do powoda V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), oraz że w dniu zdarzenia pojazd ten był objęty przez pozwanego ochroną ubezpieczeniową, wskazaną przez powoda. W dalszej części pozwany zakwestionował roszczenie co do zasady, podnosząc że nie ponosi odpowiedzialności za powstałą szkodę, albowiem umowa zwalnia pozwanego z odpowiedzialności, gdy kierujący pojazdem nie posiada w chwili zdarzenia ważnego na terenie Polski prawa jazdy (§ 4 ust. 1 pkt 3b OWU). Pozwany wskazał, że K. Y. K. zamieszkiwała w Polsce przynajmniej od dnia 10 września 2014 r., podczas gdy w świetle art. 3 umowy zawartej między R. Rzeczypospolitą Polską a R. Republiką Korei w sprawie wzajemnego uznawania międzynarodowych i wymiany krajowych praw jazdy z dnia 25 listopada 1998 r. uznawanie ważności międzynarodowego prawa jazdy zależy wyłącznie od momentu zamieszkania na terenie Polski – nie ma zaś znaczenia data wydania prawa jazdy. Wobec powyższego pozwany wskazał, że nie odpowiada za powstałą szkodę, albowiem w dniu zdarzenia K. Y. K. nie dysponowała ważnym uprawnieniem do prowadzenia pojazdów na terytorium Polski.

Strony nie zażądały przeprowadzenia rozprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Y. L. i jego żona K. Y. K. są obywatelami Republiki Korei, zamieszkałymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Żona powoda przekroczyła granice Unii Europejskiej w dniu 2 czerwca 2013 r. a w Polsce zamieszkuje od dnia 10 września 2014 r., tego też dnia otrzymała kartę pobytu w Polsce a w dniu 26 listopada 2015 r. otrzymała międzynarodowe prawo jazdy. W dniu 31 maja 2016 r. żona powoda otrzymała polski dokument potwierdzający uprawnienia do kierowania pojazdami. Dokument ten uzyskała w wyniku realizacji prawa do wymiany posiadanego międzynarodowego prawa jazdy na dokument krajowy Rzeczypospolitej Polskiej.

Bezsporne, decyzja pozwanego z dnia 15 kwietnia 2016 r. (k. 14) pismo powoda z dnia 16 maja 2016 r. (k. 13), odwołanie od decyzji z dnia 5 września 2016 r. (k. 15 – 16), fotokopie prawa jazdy, karty pobytu oraz paszportu (k. 17 – 19 i k. 47 – 48).

Pozwany prowadzi działalność gospodarczą w zakresie działalności ubezpieczeniowej.

Bezsporne, KRS pozwanego (k. 39 – 45).

W dniu 3 marca 2016 r. K. Y. K., prowadząc należący do powoda pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), uczestniczyła w wypadku drogowym, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd powoda. W momencie zdarzenia

powód posiadał wykupione u pozwanego ubezpieczenie AC, potwierdzone polisą nr (...), zgodnie z którą powoda obowiązywał wariant serwisowy.

Bezsporne, polisa nr (...) (k. 8), ogólne warunki ubezpieczenia autocasco (k. 21 – 27), decyzja pozwanego z dnia 15 kwietnia 2016 r. (k. 14).

Powód powierzył wykonywanie naprawy uszkodzonego pojazdu wyspecjalizowanemu podmiotowi (...) Handel (...) sp. j, za którą wystawiono fakturę nr (...) na kwotę 33.374,32 zł. Powód uiścił kwotę wskazaną w fakturze nr (...). Naprawa obejmowała przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody.

Bezsporne, faktura nr (...) (k. 9), potwierdzenia transakcji (k. 10 – 12).

Powód zgłosił szkodę pozwanemu, który decyzją z dnia 15 kwietnia 2016 r. odmówił wypłaty odszkodowania, powołując się na § 4 ust. 1 pkt 3b OWU AC, zgodnie z którym zakres odpowiedzialności nie obejmuje szkód spowodowanych przez osoby wymienione w pkt 2, jeżeli nie posiadały one wymaganych prawem kraju, na terenie którego doszło do wypadku, uprawnień do kierowania pojazdem. Pozwany wskazał, że żona powoda otrzymała kartę pobytu w Polsce w dniu 10 września 2014 r., natomiast granicę Unii Europejskiej przekroczyła w dniu 2 czerwca 2013 r. zatem jej prawo jazdy w oparciu o umowę między R. Rzeczypospolitą Polską a R. Republiką Korei w sprawie wzajemnego uznawania międzynarodowych i wymiany krajowych praw jazdy z dnia 25 listopada 1998 r. straciło ważność po upływie 12 miesięcy od przekroczenia granicy. Powód kwestionując rozstrzygnięcie złożył pismami z dnia 16 maja 2016 r. i 5 września 2016 r. odwołania od w/w decyzji, wskazując że jego żona w dniu 10 września 2014 r. otrzymała kartę pobytu w Polsce, a w dniu 26 listopada 2015 r. właściwy organ w Republice Korei wydał K. Y. K. międzynarodowe prawo jazdy. Tym samym powód podniósł, że w jego ocenie 12 miesięczny termin ważności międzynarodowego prawa jazdy liczyć należy od dnia jego otrzymania, albowiem zapatrywanie przeciwne prowadzi do absurdałnego wniosku, że prawo jazdy straciło swoją ważność jeszcze przed jego wydaniem.

Bezsporne, decyzja pozwanego z dnia 15 kwietnia 2016 r. (k. 14), pismo powoda z dnia 16 maja 2016 r. (k. 13), odwołanie od decyzji z dnia 5 września 2016 r. (k. 15 – 16).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dowodów, w postaci dokumentów i fotokopii dokumentów, których strony nie kwestionowały, a i Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu. Podstawą dokonanych ustaleń było w szczególności przyznanie przez pozwanego okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie przez powoda co do faktów. Przyznanie to nie budziło wątpliwości Sądu, wobec czego fakty te w myśl art. 229 k.p.c. nie wymagały żadnego dowodu.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód dochodził kwoty 33.374,32 zł tytułem odszkodowania za poniesioną w wyniku zdarzenia z dnia 3 marca 2016 r. szkodę.

W niniejszej sprawie szereg okoliczności faktycznych było bezspornych. Bezsporne było to, że w dniu 3 marca 2016 r. powód poniósł szkodę w wyniku wypadku komunikacyjnego pojazdu V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), oraz że w momencie zdarzenia pojazd, który uległ uszkodzeniu miał wykupione u pozwanego ubezpieczenie AC, potwierdzone polisą nr (...), do którego stosuje się ogólne warunki ubezpieczenia autocasco, przyjęte uchwałą zarządu nr 181/2015 r. Bezsporne było także to, że osobą prowadzącą pojazd w momencie zdarzenia, była żona powoda K. Y. K., która zamieszkuje w Polsce od dnia 10 września 2014 r. oraz, że od dnia 26 listopada 2015 r. prowadziła pojazdy na terytorium Polski legitymując się międzynarodowym prawem jazdy, wydanym przez koreański organ państwowy. Poza sporem pozostawała również wysokość poniesionej przez powoda szkody.

W niniejszej sprawie sporne było czy w momencie zdarzenia, w wyniku którego powstała szkoda objęta umową ubezpieczenia międzynarodowe prawo jazdy posiadane przez K. Y. K., było ważne i czy w konsekwencji pozwany ponosi odpowiedzialność za zaistniałą szkodę.

Pozwany odmówił uznania swojej odpowiedzialności za powstałą szkodę, powołując się na treść art. 4 ust. 1 pkt 3b OWU AC. Zgodnie z treścią przywołanej regulacji pozwany nie odpowiada za szkody spowodowane przez osoby, które nie posiadały w chwili wypadku wymaganych prawem kraju, na terenie którego doszło do wypadku, uprawnień do kierowania pojazdem. Pozwany powołał się także na umowę zawartą między R. Rzeczypospolitej Polskiej a R. Republiki Korei w sprawie wzajemnego uznawania międzynarodowych i wymiany krajowych praw jazdy z dnia 25 listopada 1998 r. (dalej: Umowa), która reguluje zasady przyznawania uprawnień do kierowania na terytorium Polski pojazdami mechanicznymi, przez osoby będące obywatelami Republiki Korei. Zgodnie bowiem z treścią art. 3 Umowy międzynarodowe prawo jazdy wydane przez właściwe organy jednej z umawiających się stron pozostaje ważne na terytorium państwa drugiej umawiającej się strony przez okres jednego roku od daty zamieszkania przez jego posiadacza na terytorium państwa drugiej umawiającej się strony, jednak nie dłużej niż przewiduje to termin jego ważności. Z treści tej bowiem regulacji, uwzględniając okoliczność zamieszkania przez K. Y. K. na terytorium Polski w dniu 10 września 2014 r. pozwany upatruje utratę ważności międzynarodowego prawa jazdy żony powoda na dzień zdarzenia powodującego szkodę.

W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę argumentacja pozwanego okazała się chybiona. W dniu 29 stycznia 1999 r. Rada Ministrów zatwierdziła Umowę między R. Rzeczypospolitej Polskiej a R. Republiki Korei w sprawie wzajemnego uznawania międzynarodowych i wymiany krajowych praw jazdy (M.P. z 2016 r. poz. 973), sporządzoną w W. w dniu 25 listopada 1998 r. Umowa ta zgodnie z oświadczeniem rządowym z dnia 31 lipca 2015 r. (M.P. z 2016 r. poz. 974) weszła w życie z dniem 25 stycznia 1999 r. Stronami Umowy są R. Rzeczypospolitej Polskiej i R. Republiki Korei, zwane dalej Umawiającymi się Stronami. Art. 1 Umowy stanowi, że Umawiające się Strony wzajemnie uznają międzynarodowe prawa jazdy, oraz wymieniają krajowe prawa jazdy, zwane dalej „prawami jazdy”, wydane przez właściwe organy drugiej Umawiającej się Strony, zgodnie z jej przepisami wewnętrznymi i na rzecz osób mających miejsce zamieszkania na jej terytorium. Osoba posiadająca międzynarodowe prawo jazdy wydane przez właściwe organy jednej z Umawiających się Stron, ma prawo kierować na terytorium Państwa drugiej Umawiającej się Strony pojazdami właściwymi dla tych kategorii prawa jazdy, dla których międzynarodowe prawo jazdy zostało wydane (art. 2 Umowy). Umowa także stanowi, że międzynarodowe prawo jazdy wydane przez właściwe organy jednej z Umawiających się Stron pozostaje ważne na terytorium Państwa drugiej Umawiającej się Strony przez okres jednego roku od daty zamieszkania przez jego posiadacza na terytorium Państwa drugiej Umawiającej się Strony, jednak nie dłużej niż przewiduje to termin jego ważności (art. 3 Umowy).

W ocenie Sądu uznać należy, że międzynarodowe prawo jazdy posiadane w dniu 3 marca 2016 r., tj. w dniu zdarzenia powodującego szkodę - przez K. Y. K. było w dacie zdarzenia ważne.

Wykładnia językowa art. 3 Umowy, na którą powołuje się pozwany, prowadzi do wniosku, że przepis ten normuje pod względem ważności międzynarodowego prawa jazdy sytuację osób, które w pierwszej kolejności uzyskały międzynarodowe prawo jazdy od upoważnionego organu jednej z umawiającej się stron a następnie zamieszkały na terytorium państwa drugiej strony Umowy. Nie normuje jednak sytuacji odmiennych, w których obywatel jednego z państw, będących stroną Umowy przed uzyskaniem międzynarodowego prawa jazdy zamieszka na terytorium państwa, będącego drugą stroną Umowy, a uzyskanie tego prawa jazdy ma charakter wtórny. Wniosek, wysnuty z przeprowadzonej wykładni językowej należy jednak odrzucić, jako nieracjonalny uwzględniając okoliczności niniejszej sprawy. Prowadzi on bowiem do absurdalnego i nielogicznego założenia, że międzynarodowe prawo jazdy wydane osobie zamieszkującej na terenie jednego z państw, będącego stroną Umowy, uzyskane po upływie roku od dnia zamieszkania tej osoby na terenie tego z Państw od momentu wydania dotknięte jest nieważnością. Dlatego zdaniem Sądu decydujące znaczenie winna mieć wykładnia celowościowa.

Umowa jest aktem międzynarodowym, mającym na celu ułatwienie ruchu drogowego państw, będących jej stronami. Cel ten wyrażony został podstawowym założeniem, wyartykułowanym w art. 1 Umowy, tj. wzajemnego uznawania

międzynarodowego prawa jazdy, oraz wymiany krajowego prawa jazdy. Przyjęcie wniosków płynących z wykładni językowej art. 3 Umowy prowadziłoby do niemożliwości realizacji art. 1, albowiem w realiach niniejszej sprawy międzynarodowe prawo jazdy byłoby nieważne w momencie jego wydania, kiedy aktualizuje się po stronie państwa na którego terenie uprawniony zamieszkał obowiązek jego uznania. Tym samym zniweczony zostałby cel regulacji art. 2 Umowy, przyznającego osobie, której wydano międzynarodowe prawo jazdy, jakim jest prawo kierowania na terytorium Państwa drugiej Umawiającej się Strony pojazdami właściwymi dla tych kategorii prawa jazdy, dla których międzynarodowe prawo jazdy zostało wydane. Uznać zatem należy, że art. 3 Umowy ma na celu zmuszenie osoby posługującej się międzynarodowym prawem jazdy do jego wymiany na krajowe prawo jazdy w okresie roku od dnia jego otrzymania (w przypadku uprzedniego zamieszkania na terenie państwa drugiej strony Umowy) bądź w okresie roku od dnia zamieszkania na terytorium państwa będącego drugą stroną Umowy (w przypadku uprzedniego otrzymania międzynarodowego prawa jazdy). Takie prawo bowiem przewiduje art. 4 ust. 1 Umowy, a art. 3 stanowi bodziec stymulujący do jego realizacji.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy uznać należy, że skoro żona powoda uzyskała od upoważnionych do tego organów Republiki Korei prawo jazdy w dniu 26 listopada 2015 r., to od tego dnia rozpoczął się bieg rocznego terminu jego ważności w rozumieniu art. 3 Umowy. Tym samym nie sposób uznać argumentacji pozwanego, że przedstawione powyżej okoliczności wyłączają jego odpowiedzialność za szkodę powstałą w wyniku kolizji z dnia 3 marca 2016 r. w mieniu powoda.

Z powyższych względów zarzut pozwanego, stanowiący podstawę braku uznania swej odpowiedzialności uznać należało za nietrafny.

Podstawą prawną dochodzonego w niniejszej sprawie żądania jest art. 805 k.c. Zgodnie z jego treścią przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę (§ 1). Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (§ 2 pkt 1).

Jak wynika z polisy nr (...) przedmiotem ubezpieczenia był pojazd V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Ochrona ubezpieczeniowa udzielona została na okres od 16 lutego 2016 r. do 15 lutego 2017 r. Suma ubezpieczenia ustalona została na kwotę 52.202 zł brutto a powód ubezpieczył pojazd w wariantcie serwisowym. Zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 1 OWU AC, stanowiącego integralną część łączącej strony umowy ubezpieczenia ochroną ubezpieczeniową są objęte szkody, polegające na uszkodzeniu pojazdu, zaistniałe w okresie ubezpieczenia wskutek wypadku. Natomiast w myśl § 3 ust. 2 pkt 1 OWU AC odpowiedzialność pozwanego uzależniona jest od wyboru wariantu ubezpieczenia, do którego należy wariant serwisowy. § 8 ust. 3 OWU AC wskazuje, że ustalenie odszkodowania w wariantcie serwisowym odbywa się na podstawie rachunków, faktur VAT lub wyceny.

Odnosząc powyższe wymogi prawne i ustalenia stron, zawarte w umowie ubezpieczenia nr (...) uznać należy, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Powód bowiem poniósł szkodę w mieniu, objętym umową ubezpieczeniową, która powstała w okresie udzielenia mu ochrony ubezpieczeniowej. Wysokość szkody została ustalona na podstawie faktury VAT nr (...) na kwotę 33.374,32 zł, tj. na kwotę mieszczącą się w sumie ubezpieczenia. Uznać należy, że skoro pozwany nie podniósł zarzutu, zaniechania przez powoda dokonywania świadczenia z umowy, tj. płatności składki to składka ta została zapłacona. Pozwany nie podniósł także zarzutu, jakoby zdarzenie wywołujące szkodę nie miało miejsca na terenie Polski o czym mówi art. 4 ust. 1 pkt 3b OWU AC, jednakże Sąd wobec podnoszonych okoliczności przyjął, że pomimo braku bezpośredniego wskazania przez powoda, miejsca zdarzenia miało ono miejsce na terytorium Rzeczypospolitej Polski. Materiał dowodowy nie dawał bowiem podstaw do ustalenia, że wypadek miał miejsce poza granicami Polski, a wymiana argumentów między stronami, a dotycząca ważności prawa jazdy na terytorium Polski, nakazała przyjąć, że wypadek miał miejsce właśnie na terytorium naszego kraju.

W konsekwencji Sąd uznał, że zostały spełnione przesłanki z łączącej strony umowy ubezpieczenia, tj. powstanie szkody, za którą odpowiedzialność ponosi pozwany, warunkujące uznanie zasadności dochodzonego roszczenia. Wysokość szkody opiewa na kwotę 33.374,32 zł, a pozwany jest obowiązany do jej naprawienia.

Decyzją z dnia 15 kwietnia 2016 r. pozwany odmówił wypłaty należnego powodowi odszkodowania, pomimo dysponowania wszelkimi dokumentami i informacjami koniecznymi w myśl art. 817 § 2 k.c. do ustalenia rozmiarów szkody. Pozwany nie kwestionował przy tym żądania powoda zasądzenia odsetek od dochodzonego roszczenia od dnia 16 kwietnia 2016 r., dlatego Sąd na podstawie art. 230 k.p.c. mając na uwadze wyniki całej sprawy uznał tę okoliczność za przyznaną. Przyjąć zatem należało, że do dnia 15 kwietnia 2016 r. upłynął okres 30 dni od dnia zgłoszenia pozwanemu szkody, w którym winien wypłacić dochodzone roszczenie. Tym samym pozwany od dnia 16 kwietnia 2016 r. popadł w opóźnienie i od tego dnia winny jest powodowi w oparciu o art. 481 § 1 k.c. odsetki za opóźnienie w zapłacie dochodzonego świadczenia.

Z powyższych względów Sąd w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 33.374,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał proces w całości, dlatego należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.486 zł. Na koszty te składa się opłata od pozwu w wysokości 1.669 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł i ustalone w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 4.800 zł.

Analizując treść złożonych przez strony dokumentów, w szczególności podniesiony przez pozwanego zarzut Sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie są sporne. Spór nie dotyczył faktów lecz prawa, wobec czego Sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

/-/ SSR Sebastian Przymuszała